

Стани, стани, Стоенчо, не плачи (а самъ горко проливаше сълзы), иди и поскоро донеси двѣ вошенички, запали и гы прилѣпи на дърво-то, донеси и бучка таміанъ, гуди го на една трескычкѣ и пораскади.

Старецъ-тъ, слѣдъ малко, пълень съ набожностъ, приклони колени на зеленъ-тъ моравъ къмъ истокъ; тепло ся Богу молеше: сълзы поронены изъ очи му, като знакъ на чистосърдечнъ-тъ му молитвъ, росѣтъ трѣвъ-тъ. Стоенчо и той ся кръстеше и тайно ся Богу молеше, като стоеше правъ задъ баща си. Слѣдъ время богослужение-то ся свърши.

— Хади сега Стоенчо, донеси късче хлѣбъ и малко сиренце, за да си похапнимъ и да вървимъ, защо-то мѣсто-то дѣто сѣдимъ, не е мѣсто забавяне и сѣдене. Черна-та тая горска страна, на колко ли злочести хора кръвъ-та е испила! Нъ пакъ защо ли мя е страхъ, на ли съмъ и азъ единъ отъ тѣхъ злочестници! на ли и насъ врѣдъ гони зло-то? по добръ, по добръ и наши-тъ трупове тукъ да останѣтъ, за да свършатъ вече черны-тъ си дни; нъ кой знае!... пуста глава още що ли има да прикарва и да тегли. Смъртъ-та бѣга, бѣга като отъ насъ клѣтници!!

Заедно съ тѣя жалостны думы, часто ся съ-